

имати . . . женящияся чловѣки и живущія въ мѣрѣ мамонины слуги зовуть“; . . . дѣцата тие сж ненавиждаде и наричале сж ги „мамоничища“ и „дѣволичища“ (гл. Arkiv sa povjestn. jugoslav., IV, стр. 88 – 90). Слѣдъ време кременскія калугеринь Монета приводи такова сжщо мнѣние, което са срѣщало у катарете: *Sathan alium angelum inclusit in corpore muliebri facto de latere Adae dormientis, cum qua peccavit Adam; fuit autem peccatum Adae, ut asserunt, fornicatio carnalis* (H a h n, Geschichte der Ketzer im Mittelalter. Stuttg. 1845, 1, стр. 68). Тоя послѣдни предразсждокъ и до сега още живѣе въ сжрбскія народъ, по понятіята на когото бракътъ е грѣхъ, и въ епическыя езикъ синьтъ обикновенно нарича баща си „мој отац по гријеху“, т. е. чрезъ грѣхъ.

По-нататакъ нашиятъ памѣтникъ представлява вѣтхозавѣтната история на човѣкътъ като дѣло на бѣсѣтъ, който прелжстиль сичките патриархи, като имъ представляль себѣ си за богъ, до самото пришествие на спасительтъ, който захваналь нова история на човѣкътъ, история на неговото избавление. Това е пакъ сжгласно съ учението на богомилите, които не сж принимале книгите на вѣтхиятъ завѣтъ. Безъ да влазяме въ по-далечни подробности за това учение, ние ще да забѣлѣжиме, че въ нашиятъ памѣтникъ мнозина видать и указание на онова валдейско и катарско предание, което говори, че „хората ще да излѣзатъ предъ сждилището въ образътъ на сжвжршенъ мжжъ и въ вжзрастѣтъ отъ триесетъ години и че жените ще да измѣнатъ